

ха. Тя сега е облѣна отъ сълзи, болна; като те види, ще ти разкаже всичко“.

Пилатъ сви рамене. „Добре — каза той, като помълча малко. Върви си!“ И тукъ той се замисли: „Що да правя?!“

Той дълго се разхождѣ изъ стаята, търка си челото и изведнажъ плѣсна ржце, а лицето му свѣтна. Той си спомни, че сега е пасха, че като управител на Иудея, има право, по желанието на народа, да пуца единъ отъ престѣпниците. Сега въ затвора лежеше единъ бунтовникъ на име Варава, и народътъ сигурно, макаръ и не на драго сърдце, ще се съгласи.

И Пилатъ излѣзе при народа. Всичкото събрание притихна. Всички се вслушаха. Всички чакаха смъртната присѣда.

— Слушайте! Ето що намислихъ — каза Пилатъ. Сега вие имате пасха, а на пасха азъ винаги съмъ ви пуцалъ нѣкого отъ затворенитѣ въ тъмницата. Сега тамъ лежи Варава. Вие го знаете. Той е разбойникъ, бунтовникъ, убиецъ, злодей — три пѣти смъртно се е провинявалъ — него ще накажа съ смъртъ, а Исуса ще ви пусна зарадъ празника. Вие ще извършите една добра работа!

Но той не бѣ свършилъ още думитѣ си, и тълпата се развълнува. Всички дадоха напоръ къмъ литостратона, бутаха се, препъваха се едни други, падаха; всички викаха: „Варава, Варава пусни, не него, а Варава пусни!“

— А що да направя съ Исуса Назарея? — питаше въ недоумѣние Пилатъ.

— Смъртъ за него! Смъртъ за измамника, бунтовника! Смъртъ за Исуса Назарея! Разпни го, разпни го!